

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 85.863 van 9 maart 2000  
in de zaak A. 86.985/VII-19.528.**

In zake : XXX,  
die woonplaats kiest bij  
Advocaat P. DE WILDE,  
kantoor houdende te GENT,  
Forelstraat 98

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

-----  
**DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Tsjechische nationaliteit, op 27 september 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 1999 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 31 mei 1996 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan verzoekster op 2 juli 1999 ter kennis gebracht;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 11 januari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 februari 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. VAN de COTTE die, loco Advocaat P. DE WILDE verschijnt voor verzoekster, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Tsjechische nationaliteit, komt in België aan op 26 mei 1996, met een Tsjechisch nationaal paspoort geldig van 21 mei 1996 tot 21 mei 2006 (adm. doss., stuk 1), en verklaart zich op 28 mei 1996 vluchteling (adm. doss., stuk 2).

1.2. Op 31 mei 1996 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, zonder bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten (adm. doss., stuk 3).

1.3. Op 30 juni 1999 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 31 mei 1996 tot weigering van verblijf.

1.4. Dit is de bestreden beslissing.

1.5. De motivering van deze beslissing luidt (adm. doss., stuk 4) :

"Uit haar verklaringen blijkt dat betrokkene, een Tsjechisch staatsburger, problemen zou gekend hebben omwille van haar zigeunerorigine. Betrokkenes problemen zouden ontstaan zijn toen zij en haar familie in 1996 verhuisden naar een appartementsgebouw waar ook skinheads zouden gewoond hebben. Vanaf het ogenblik dat de skinheads zouden ontdekt hebben dat er 'Roma' woonden in het gebouw zouden betrokkene en haar familie zijn gepest, bedreigd en uitgemaakt voor 'zwarte smoelen'. Op een dag zouden de skinheads beginnen te stampen zijn op de deur van hun appartement. Betrokkenes echtgenoot zou zijn opgewacht en (zijn) aangevallen toen hij met zijn zoontje van de school kwam. De skinheads zouden met stenen gegooid hebben. Nadien zouden zij anonieme brieven hebben gekregen met doodsb bedreigingen. Betrokkenes echtgenoot zou beslist hebben nog te wachten alvorens een klacht neer te leggen bij de politie. Eén week later zouden zij weer een anonieme brief hebben gekregen met soortgelijke bedreigingen, waarna betrokkenes man voor het eerst klacht neerlegde. De politie zou enkel de anonieme brieven hebben afgenomen, zonder meer, en zou gezegd hebben dat ze dit zelf hadden verzonnen. Eén week later zou betrokkenes echtgenoot die samen met zijn zoontje aan het wandelen was, zijn aangehouden door drie politieagenten. Ze zouden zijn zoontje hebben achtergelaten en betrokkene hebben meegenomen naar het politiebureau. Betrokkenes echtgenoot zou er geslagen zijn en gedurende tien à twaalf uren zijn vastgehouden. Betrokkenes zoontje zou door deze gebeurtenissen getraumatiseerd zijn. Betrokkenes echtgenoot zou nadien klacht hebben neergelegd tegen deze politieagenten. Dit zou de toestand alleen nog maar verergerd hebben. Op 10 februari 1996 om drie uur zou betrokkenes echtgenoot zwaar zijn toegetakeld voor het appartementsgebouw. Hij zou drie dagen in het hospitaal verbleven hebben waar een hersenschudding zou vastgesteld zijn. Betrokkenes echtgenoot zou gevlucht zijn uit het hospitaal nadat

hij daar nog een dreigbrief zou ontvangen hebben. Nadien zou de ganse familie verhuisd zijn naar betrokkenes moeder in Praag. Na een tijdje zou betrokkenes man een telefonische bedreiging hebben ontvangen met de vermelding dat hij niet aan hen zou kunnen ontsnappen. Dan zouden ze beslist hebben om te vertrekken. Op 22 mei 1996 verliet betrokkene haar land samen met haar man G. B. . en hun twee minderjarige kinderen, richting België waar zij op 26 mei 1996 toekwam en er twee dagen later de status van vluchteling aanvraag. Betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort.

Uit betrokkenes verklaringen blijkt dat zij haar asielaanvraag hoofdzakelijk steunt op de problemen die haar echtgenoot zou meegemaakt hebben. Aangezien deze laatste geen gevolg gaf aan de oproeping van het Commissariaat-generaal kan er enkel een desinteresse voor de asielprocedure van zijnentwege worden vastgesteld en kan er eveneens sterk getwijfeld worden aan de ernst van de ingeroepen feiten en vrees voor vervolging.

Daarenboven zijn er tal van tegenstrijdigheden en lacunes aanwezig in betrokkenes opeenvolgende verklaringen (verhoor Dienst Vreemdelingenzaken en schriftelijke verklaring), waardoor de geloofwaardigheid van haar relaas wordt ondermijnd. Zo verklaarde betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de problemen met de skinheads (moment dat ze verhuisden naar het appartementsgebouw) ontstonden in 1995, terwijl zij deze in haar schriftelijke verklaring één jaar later situeert, nl. in 1996). Verder verklaarde betrokkene tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij reeds een klacht neerlegden nadat haar man bedreigd werd door de skinheads toen hij zijn kind van school ging halen en dat de klacht werd genoteerd door de politie. In haar schriftelijke verklaring daarentegen stelt betrokkene dat zij gewacht hebben met klacht neer te leggen en dat de eerste klacht pas werd neergelegd na een reeks anonieme brieven die zij ontvingen en dat de politie enkel de anonieme brieven in beslag nam en er verder geen aandacht aan schonk aangezien zij alles zouden hebben verzonnen. Verder maakte betrokkene tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel melding van problemen met skinheads, terwijl uit haar schriftelijke verklaring blijkt dat haar man ook problemen kende met de politie. Ook kan eveneens worden opgemerkt dat betrokkene beweerde dat haar man drie dagen in het ziekenhuis verbleef, terwijl haar echtgenoot op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde één maand in het ziekenhuis te hebben verbleven.

Alsook zijn er een aantal belangrijke gegevens waarvan betrokkene enkel melding maakte in haar schriftelijke verklaring en niet tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken : stampen op de deur,

man zou geslagen en gestenigd zijn toen hij met kind van school kwam, anonieme brieven en de inbeslagname ervan door de politie, problemen met de politie, aanhouding gedurende twaalf uren van haar echtgenoot en de klacht tegen deze agenten. Het lijkt onwaarschijnlijk dat betrokkene van deze feiten, gelet op het belang ervan, vergat melding te maken op de Dienst Vreemdelingenzaken. De geloofwaardigheid van haar relaas wordt hierdoor bijkomend ondermijnd.

Door al deze tegenstrijdigheden kan geen geloof meer worden gehecht aan betrokkenes verklaringen. Er kan in haren hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeren besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 31 mei 1996.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren".

2.1. Overwegende dat de eerste verwerende partij, bij wege van exceptie, de onontvankelijkheid van de vordering ratione temporis inroept, omdat de termijn van zestig dagen voor het instellen van een vordering tot schorsing en tot nietigverklaring zou zijn verstreken;

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing van 30 juni 1999 aan verzoekster ter kennis werd gebracht op 2 juli 1999 op het adres te 9000 Gent; dat uit de mededeling van de postdiensten blijkt dat verzoekster de aangetekende zending niet heeft afgehaald; dat blijkt dat voornoemde beslissing aan de raadsman van verzoekster werd toegestuurd per gewone post; dat niet

blijkt dat de kennisgeving aan de raadsman is gebeurd bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs, of per faxpost, zodat artikel 51/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd miskend; dat bovendien uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan niet blijkt dat verzoekster afstand heeft gedaan van de keuze van woonplaats op het kantooradres van haar raadsman; dat bijgevolg de exceptie van niet ontvankelijkheid *ratione temporis* niet kan worden aangenomen;

## 2.2.

Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen exceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

## 3.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.2. Overwegende dat, wat de tweede voorwaarde betreft, verzoekster betoogt :

"In casu dringt de schorsing van de bestreden beslissing zich op nu zij uitvoerbaar is, t.t.z. dat verzoekster daadwerkelijk het land moet verlaten.

(Verzoekster) meent dat de uitvoering van de bestreden beslissing twee zaken tot gevolg kan hebben.

1. Verzoekster verlaat het land en vestigt zich, gedwongen of minder gedwongen in een land, buiten de Schengenlanden.

2. Verzoekster kan eveneens gebeurlijk het voorwerp uitmaken van een gedwongen of minder gedwongen repatriëring indien zij zou worden aangehouden ingevolge het niet opvolgen van het bevel het grondgebied te verlaten.

Verzoekster vraagt dan ook in afwachting van de procedure ten gronde dit bevel te schorsen.

1. Verzoekster verlaat het land, al dan niet manu militari.

Dit zou voor verzoekster een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel veroorzaken.

(A.) Verzoekster verblijft reeds meer dan drie jaar in België en heeft in België schoolgaande kinderen.

Indien verzoekster verplicht wordt het bevel (om) het grondgebied te verlaten (te volgen) houdt dit in dat zij ofwel haar kinderen moet achterlaten, ofwel dat haar kinderen hun school niet kunnen verderzetten in België.

Verzoekster zal uiteraard ook in een moeilijker situatie gedwongen worden om haar vordering tot annulatie voor uw raad verder te zetten.

Bovendien brengt dit een financieel verlies met zich mee dat uiteraard niet als argument kan gebruikt worden, maar dat toch zijn repercuties heeft op de leefomstandigheden van het gezin dat slechts één inkomen heeft.";

Overwegende dat verzoekster het door haar geleden moeilijk te herstellen ernstig nadeel beschrijft uitgaande van twee mogelijkheden : (1) zij verlaat het land en vestigt zich gedwongen of minder gedwongen in een land buiten de Schengenlanden, en (2) zij kan gebeurlijk het voorwerp uitmaken van een gedwongen of minder gedwongen repatriëring indien zij zou worden aangehouden ingevolge het niet opvolgen van het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Overwegende dat vooreerst de door verzoekster weergegeven mogelijkheden hypothetisch zijn,

wat meebrengt dat zij niet in concreto aantoonst dat zij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing; dat vervolgens uit de bestreden beslissing blijkt dat het asielrelaas van verzoekster in essentie is gesteund op het relaas van haar echtgenoot waarmee zij niet meer samenwoont, zodat dit relaas niet meer dienstig kan worden aangevoerd ter adstructie van het moeilijk te herstelllen ernstig nadeel; dat verzoekster bovendien aanvoert dat zij reeds drie jaar in België verblijft en schoolgaande kinderen heeft; dat zij betoogt dat de bestreden beslissing inhoudt dat zij ofwel haar kinderen zal moeten achterlaten, ofwel dat haar kinderen geen school meer zullen lopen in België;

Overwegende dat het verblijf van verzoekster in België tijdens de afhandeling van de asielprocedure precair is, zodat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel wezenlijk is verbonden met het precair karakter van haar verblijf op het grondgebied, eerst als kandidaat-vluchteling, vervolgens als afgewezen vluchteling; dat bijgevolg de eventuele en mogelijke onderbreking van de schoolgang van verzoeksters kinderen niet het gevolg is van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, maar van de precaire verblijfstoestand van verzoekster, waarvan zij zich als kandidaat-vluchteling rekenschap diende te geven; dat, wat verzoeksters stelling, dat zij haar kinderen zou moeten achterlaten betreft, overwogen wordt dat een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten niet inhoudt dat een afgewezen vluchteling zijn kinderen zou moeten achterlaten; dat verzoekster bovendien voorhoudt dat zij moeilijker haar beroep tot nietigverklaring zal kunnen verderzetten; dat de omstandigheid dat zij eventueel van het grondgebied wordt verwijderd, haar niet belet, met betrekking tot haar annulatieberoep, haar verdediging te laten waarnemen door een raadsman

van haar keuze, vermits op haar niet de wettelijke verplichting rust om persoonlijk te verschijnen; dat tenslotte het financieel nadeel dat verzoekster aanvoert tengevolge van haar verwijdering in principe herstelbaar is;

3.3. Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede voorwaarde van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat deze vaststelling volstaat om de ingediende vordering tot schorsing af te wijzen,

#### **B E S L U I T :**

##### **Artikel 1.**

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

##### **Artikel 2.**

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen maart tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,  
K. VANHOUTTE, griffier.

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**K. VANHOUTTE.**

**D. MOONS.**